

Evellei Kata

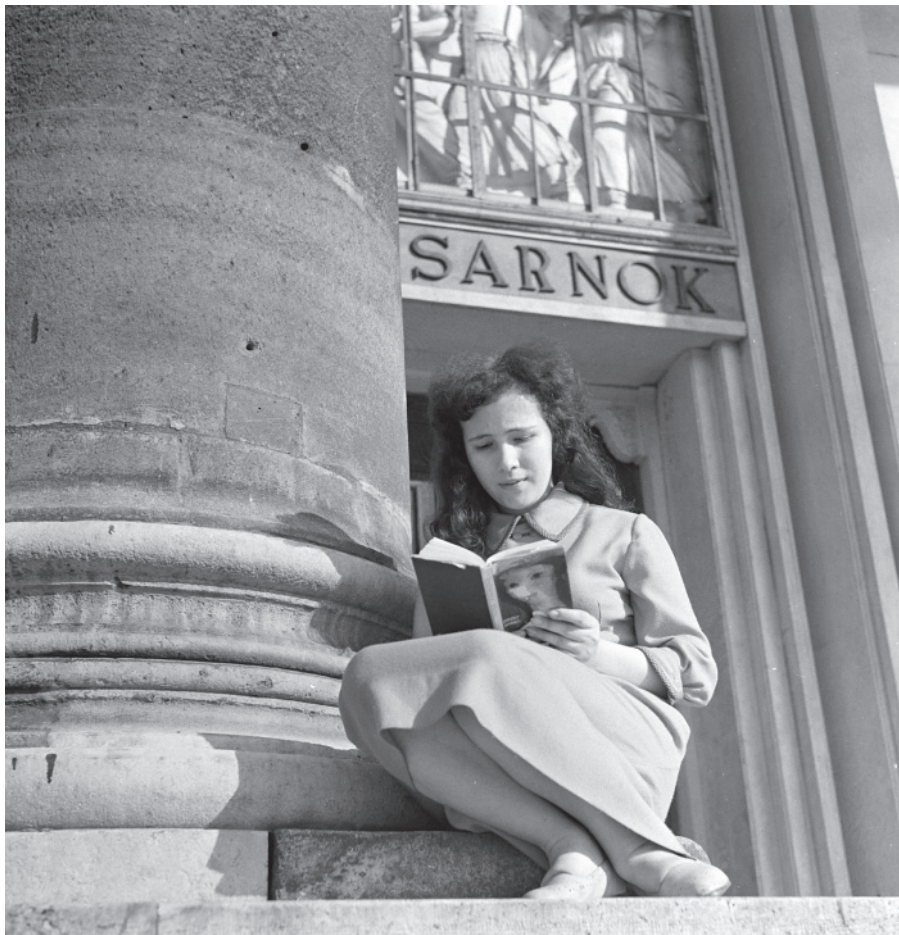
KÖZEL

Nehéz a fejed az ölemben. Nehéz volt az utazás is, por- és izzadságszagú, sajgó, koszos kezek, elszakadt menetrend, lökdösődő vállak, tűző nap, szandálban kavics. Nem néztél hátra, a szökőkútnál állva mostad az arcod, egy pillanatra végre egyedül, csukott szemek, nyitott száj, fölötted vízből emelt katedrális, cseppekké porlott benne a várakozás, vártam, közben halántékomra tapadt a város minden mocska, koldusok, autók, lüktetés – aztán megráztad magad, lepereregtek rólad az árnyékok, visszaléptél mellém a napra, és sima lett megint minden, kézbe fogható, eltehető és később visszanezhető.

Most hűvös doboz az éjszaka. Meztelen lábam a túlsó ülésen, csiklandós plüssszuval. Egy pillanatra végre egyedül, kicsavart gerincek, megdagadt bokák, nyirkos combok, súlyos lélegzetvételek között. Odakint kattogó félhomály, sárga fényű lámpák, az ablak nem ver vissza semmit. Magától rebben a kezem, sötétben lapító vadállat, amelyet elűztek a vackáról. Arcodon az alvók

puha közönye, meleg takaró. Hajad gubancos,
öntörvényű, sűrű közeg, nem engedi át
az ujjaimat, amelyek jobb híján válladra
szorulnak, madárláb az ágon kettéroppanás előtt
– és kinyílik a szemed, még öntudatlanul,
vízcsepp hullik nevetve így az utcakőre.

Kékség. A tehervagonok tetején
csöndes kisgyerek, lábát lógázza a reggel.

© Fortepan, FSZEK Budapest Gyűjtemény, Sándor György felvétele